

«κι άλλο παπούλη...κι άλλο...» γιατί «οι Γερμανοί είναι φίλοι μας»...νυν και αεί

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Ορθόδοξη πίστη](#)

Προπαραμονή Χριστουγέννων του 1988, στο αρχονταρίκι της μονής Αγάθωνος, ο γέροντας Βησσαρίωνας άρχισε να κλαί-ει.

Όταν ερωτήθηκε γιατί κλαίει , αποκάλυψε ένα γεγονός που είχε συμβεί κατά τη Θεία Λει-τουργία των Χριστουγέννων του 1941 σ' ένα χωριό της Καρδίτσας.

“Όταν βγήκα στην Ωραία Πύλη με το Άγιο Ποτήριο στα χέρια και είπα το “μετά φόβου Θεού, πίστεως και αγάπης προσέλθετε”, άρ-χισαν να έρχονται για τη Θεία Κοινωνία όλοι οι χωριανοί.

Μια νεαρή μάνα έφερε εκεί μπροστά μου το σκελετωμένο παιδάκι της, άνοιξε το στοματάκι του και το κοινώνησα, αλλά παιδί μου...

κι' άρχι-σε πάλι να κλαίει ο Γέροντας κρατούσε σφικτά το καημένο με τ' αδυνα-τισμένα χεράκια του το ιερό μάκτρο και μου φώναζε κλαίγοντας:

Κι' άλλο Παπούλη, κι άλλο.

Πει-νούσε το παιδάκι μου.

Λύγισαν τα γόνατά μου, μια τρεμούλα απλώθηκε σ' όλο το κορμί μου, βούρ-κωσαν τα μάτια μου και, για να μην με δουν οι πιστοί, επέστρεψα στην Αγία Τράπεζα.

Αφήκα το Ποτήριο και κάθισα σ' ένα σκαμνάκι και έκλαψα και είπα με ανθρώπινο παράπονο: Γιατί Θεέ μου αφήκες την πατρίδα μου να έλθει σε τέτοια δυστυχία; Λυπήσου Κύριε τα παιδιά μας!”

Πηγή: misha.pblogs.gr